

РЕШЕНИЕ

№ 6635

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **9324** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба от СДВР – ОПП срещу решение от 03.07.2012 г. по НАХД № 4667 от 2012 г. по описа на СРС, НО, 121 състав., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 6651 от 15.02.2012 г., издадено от директора на СДВР, с което на Я. К. С. е наложено административно наказание: по чл. 315, ал.1, т.1, предл. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) - глоба в размер на 400 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от СДВР - ОПП, с която се иска неговата отмяна като незаконосъобразно и неправилно. Посочва, че административното обвинение е посочено в АУАН и НП в достатъчно ясна степен, както и че административно-наказващият орган правилно е приложил закона.

В хода на касационното производство касаторът, редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не се явява лично, не изпраща представител и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и предлага решението да се остави в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XIV -ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както

наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 04.02.2012г. около 00:50ч. в [населено място] по [улица] в посока на движение към хотел „С.“, Я. С. управлява л.а. А. – А-3, собственост на С. Г. Д.. При извършена на място от полицейски служител Г. Т. проверка е установено, че водачът е без валидна застрахователната полица за задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил. За констатираното е съставен АУАН и въз основа на него е издадено обжалваното НП. От представеното пред въззивната инстанция копие на застрахователна полица е установено, че има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил за периода от 27.02.2012г. до 26.02.2013г., т.е. извън процесната дата на констатиране на нарушението.

Като е взел предвид тази фактическа обстановка, СРС е достигнал до правния извод, че в процесното НП липсва посочване на нарушена законова разпоредба. Посочената разпоредба в АУАН и НП – чл. 315, ал.1, пр.2 от КЗ има санкционен характер и не описва в какво се състои нарушението. Съдът е приел също така, че описаното в НП деяние се субсумира като състав на нарушение по чл. 259 от КЗ, но последната разпоредба е неприложима, тъй като нарушителят не е правно-задължено лице по чл. 259, ал.1, т.1 или 2 от КЗ.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целеният с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка.

Правилни са и изводите на съда, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са в нарушение на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, тъй като не са посочени законните разпоредби, които са нарушени. Допуснатото нарушение е съществено, тъй като е довело до нарушаване на правото на защита, изразяващо се на първо място в това лицето да узнае с извършеното от него деяние коя точно правна разпоредба е нарушило. Това право възниква още със съставянето на АУАН, предвид изискването по чл. 42, т.5 от ЗАНН в този акт да бъдат посочени законните разпоредби, които са нарушени. Също така предвид изискването по чл.53, ал.2 ЗАНН за безспорна установеност на нарушението по АУАН, преценката по ал.1 от същата разпоредба, която следва да извърши административно-наказващият орган, е ограничена от посоченото в АУАН за деянието и нарушената норма. Така съгласно последната разпоредба административнонаказващият орган следва да установи, че нарушителят е извършил деянието виновно, което изисква да съобрази мотивите на АУАН за конкретно осъществения състав на административно нарушение като провери съответства ли словесното описание на деянието на фактическия състав на посочената като нарушена правна норма.

От изложеното следва, че не може да бъде издадено НП за нарушение на разпоредба, която не е посочена като съставомерна в АУАН. Необходимо е актът да посочва нарушената законна разпоредба, която според СРС в случая е нормата на чл. 259 от КЗ. Съгласно чл.259, ал.1, т.1 от КЗ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно

превозно средство, което е регистрирано на територията на Р. Б. и не е било спряно от движение. Според легалната дефиниция на §1, т. 35 от Допълнителните разпоредби на КЗ "Автомобилист" е собственикът, ползвателят, държателят или водачът на моторно превозно средство, който във връзка с притежаването или използването му може да причини вреди на трети лица. Предвид горното настоящият състав не споделя извода на първоинстанционния съд, че нарушителят не е сред правно-задължените лица по чл. 259, ал.1, т.1 от КЗ, тъй като намира, че водачът на МПС също се явява субект на задължението за сключване на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”, независимо, че не е собственик. Този извод обаче не променя факта, че НП е издадено при нарушение на горесцитираните норми на ЗАНН и като такова следва да бъде отменено, а решението на СРС – оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА постановеното по НАХД № 4667 от 2012 г., решение от 03.07.2012 г. на Софийски районен съд, НО, 121 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.